

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ

Του GUY DE MAUPASSANT

ΗΝ αγαπούσα σάν τρελλός ! Γιατί τάχα ν' αγαπούμ ;

Δέν θά διηγηθώ την ιστορία μας.

Η ιστορία της αγάπης εινε πάντα ή ίδια. Την εχθα συναντήσει, και την αγάπησα. Αυτό εινε ολο. Έρχσα ένα ολοκληρο χρόνο μέσα στην τρυφερότητα της, μέσα στα χέρια της, μέσα στα χάρδια της, μέσα στα βλέμματά της, μέσα στα λόγια της, τυλιγμένος, δεμένος, φυλακισμένος μέσα σε κάθε δικό της, έτσι που δεν καταλάβαινα πιά αν ήταν μέρα ή νύχτα, αν ήμουν πεθαμένος ή ζωντανός, αν έξοδα άκάνω στη γή ή σε κανένα άλλο πλανήτη.

Και νά που πέθανε. Πώς ; Δεν ξέρω, δεν ξέρω πειά. Ήλθε βρογμένη μιά βροχερή βραδεία και την άλλη μέρα έβηκε. Έβηκε σχεδόν μιά βδομάδα, ύστερα έπεσε στο κρεβάτι. Τι έγινε ; Δεν ξέρω πειά.

Γιατροί ερχόντουσαν, έγγραφα συνταγές και έφευγαν. Αγόραζα φάρμακα, μιά γυναίκα της τά έδινε και τά έπινε. Τά χέρια της ήταν ζεστά, το μέτωπό της έκαιγε και ήταν υγρό, το βλέμμα της έλαμπε λυπημένο. Της μιλούσα, μου άπαντούσε. Τι λέγαμε ; Δεν ξέρω πια. Τά έσχασα όλα, όλα !

Πέθανε, θυμάμαι πολύ καλά, το μικρό άναστεναγμό της τον ύστατο άναστεναγμό της, τον τόσο άδύνατο. Η νοσοκόμα έκαμε : « Α ! » Έκατάλαβα, εκατάλαβα !

Ύστερα δεν έμαθα τίποτε άλλο. Τίποτε. Είδα ένα καπά, που μου έινε αυτή τη φράση : « Η ερωμένη σας εινε » ; Μου φάνηκε πως της βλαστηημούσαν. Αφου ήταν πεθαμένη, δεν εχχαν πειά το δικαίωμα νά το θύουν αυτό. Τόν έδιωξα. Ένας άλλος ήλθε, που ήταν πολύ καλός, πολύ γλυκός. Έκλαψα όταν μου μίλησε για κείνη.

Έπειτα την εθάψαμε ! Δεν ξέρω άλλο τίποτε ! Και όμως θυμούμαι πολύ καλά την κάσση, τα χτυπήματα του σφυριού όταν την κλείσανε μέσα. « Αχ ! θεέ μου !

Τήν θάψανε ! Τή θάψανε ! Έκείνη ! μέσα σ' αυτό το λάκκο ! Μερικά πρόσωπα εχχαν έλθει, μερικές φίλες της. Έφυγα τρέχοντας κει. Για πολύ καιρό βίδιξα μέσα στους δρόμους. Ύστερα έπηγα σπίτι μου. Την άλλη μέρα έφυγα για μακρινό ταξείδι.

***

Χθές επέστρεψα στο Παρίσι.

Όταν ξαναείδα την καμαρά μου, την κάμαρά μου, το κρεβάτι μου, τα έπιλά μου όλο εκείνο το σπίτι όπου εχχε μείνει ότι μείνει από τη ζωή ενός ανθρώπου ύστερα από τον θάνατό του, εκμυστήρηκα από μιά τόσο δυνατή συγκίνηση, που κόντευα ν' άνοιξω το παράθυρο και νά γκρεμιστώ. Μου ήταν άδύνατο νά μείνω περισσότερο άνάμεσα σ' εκείνα τά πράγματα, σ' εκείνους τους τοίχους που εχχαν κάτι από κείνη, κάτι από τη ζωή της, κάτι από τη ζωή της που εσβησε για πάντα, για πάντα, κάτι από τη σάρκα της και την άνάσα της. Έπληρα το καπέλλο μου τέλος για νά φύγω. Έξαφνα πριν φθάσω στην πόρτα έπέρασα μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη του διαδρόμου, που τόν εχχε βάλει εκείνη εκεί για νά καθρεφτίζεται από τά πόδια ως το κεφάλι, κάθε μέρα όταν έβγαινε έξω, για νά βλέπη αν δλη της ή τουαλέττα της πήγαινε καλά, αν ήταν κομψή, από νά παπούτσια εως το χτένισμα. Και έμεινα άκίνητος μπροστά σ' εκείνο τον καθρέφτη που την εχχε τόσες φορές καθρεφτίσει. Τόσες φορές, τόσες φορές, εχχε κλείσει κι' εκείνους μέσα του την εικόνα της.

Ήμουν εκεί, όλορθος, άνατριβίζοντας, με τά μάτια καρφωμένα στο γυαλί, στο λευό γυαλί, το βαθύ, το άδειο, που την εχχε όμως καθρεφτίσει ολόκληρη.

Έβγήκα, και χωρίς νά ξέρω, χωρίς νά το θέλω πήγαινα προς το κοιμητήριο. Βοήκα τον τάφο της, πολύ άπλο, ένα πέτρινο σταυρό κι' αυτές τις λέξεις :

« Αγία της, αγαπήθηκες και πέθανες. Έκείνη τώρα βρισκότανε κατ' άπ' αυτό τον τάφο, σάπια πια ! Τι φρικη ! Έκλαιγα με λυγμούς, με το μέτωπο έπάνω στο χέμα.

Έμεινα έπι πολύ. Ύστερα παρατήρησα ότι ερχότανε ή νύχτα. Τότε μιά παράξενη επιθυμία, μιά τρελλή επιθυμία, μιά επιθυμία ερωτευμένου σε άπελλσία με κινήσασε.

Θέλησα νά περάσω τη νύχτα μου κοντά της. Μιά τελευταία νύχτα, νά κλάνω πάνω στο μνήμα της. Άλλά θά με βλέπανε, και θά με δώνανε ! Τι τώ κάνω ; Σκέπθηκα μιά πονηρία. Σηκώθηκα κι' άρχισα νά περιπλανώμαι μέσα σ' αυτή τη πόλι των νεκρών. Έπήγαινα, επήγαινα. Πόσο μικρή εινε αυτή ή πολιτεια, μπροστά στην άλλη, σ' εκείνη των ζωντανών ! Και όμως πόσο πιο πολλοί

εινε από τους ζωντανούς οι πεθαμένοι ! Σέ μās τους ζωντανούς χρειαζόνται μεγάλα σπιτία και δρόμοι και πολιτείες άπεράντες.

Και για όλες τις γενιές των νεκρών, δε χρειαζεται σχεδόν τίποτα, ένα χωράφι, τέσσερες πήχες γής ! Η γή τους ξαναπαίρνει, ή λημονιά τους σβύνει. Άντίο !

Στην άκρη του κοιμητηρίου, είδα εξαφνα το έγκαταλειμένο κοιμητήριο, εκεί που οι παλιοί νεκροί εχχουν πιά άνακατευθεί με το χέμα, όπου και οι σταυροί άκόμη σασίζουν, όπου θά βάλουν αύριο εκείνους που θάρθουν τελευταίοι. Εινε γεμάτο από άγρια τραντάφυλλα, από ωμαλά μαζα κυκαρίσσια, ένα λυπηρό περιβόλι, και μεγαλοπρεπές θρημένο από ανθρώπινη σάρκα.

Ήμουν μόνος, ολομόναχος. Έξάθηκα μέσα σ' ένα πράσινο δένδρο. Έκρύφθηκα ολόκληρος, ανάμεσα από τους χονδρούς και σκοτεινούς κλάδους του.

Και περιμένα, γαντζωμένος στον κορμό, σάν ένας ναυαγός πάνω σε μιά σανιά.

***

Όταν σκοτεινίασε πιά κ' ή νύχτα άπλώθηκε μαύρη, ολόμαυρη, σφισα το καταφύγιο μου, και άρχισα νά περπατώ σιγά, με άργά βήματα, με βήματα εσβυσμένα, έκάνω σ' αυτή τη γή τη γεμάτη νεκρούς.

Περιπλανώμαι ! άτέλειωτα, άτέλειωτα, άτέλειωτα. Δέν την ξανάβρισκα. Με τά χέρια άπλωμένα, με τά μάτια ορθάνοιχτα, σκοταφώνοντας άπάνω στα μνήματα επήγαινα χωρίς νά βρισκω τον τάφο της, ψηλαφούσα σάν τυφλός που ψάχνει νά βρη το δρόμο του, ψηλαφούσα πέτρες, σταυρούς, σιδερένια κάγκελλα, γυάλινα στέφανα, στέφανα από μαρμαίνα λουλουδία ! Διάβαζα τά ονόματα των τάφων με τά δάχτυλά μου Τι νύχτα ! τί νύχτα ! Δέν την εύρισκα.

Δέν εχχε φγγάρι ! Τι νύχτα ! Φοβόμουντα, φοβόμουντα τρομερά μέσα στό στενά μονοπάτι ανάμεσα από δύο σειρές μνημάτων ! Μνήματα ! μνήματα ! μνήματα ! Παντού μνήματα ! Δεξιά, άριστερά, μπροστά μου, γύρω μου ! Κάθε σκάνω σ' ένα άπ' αυτά, γιατί δέν μπορούσα πειά νά περπατήσω, τόσο τά πόδια μου λυγίζανε. Άκουα την καρδιά μου που χτυπούσε ! Άκουα κι' ένα άλλο πράγμα μαζί ! Ένα βουβό θόρυβο άκατονόμαστο. Είτανε μέσα στο τρελλάμένο μου κεφάλι, μέσα στην άδιαπέραστη νύχτα ή κάτω από την μυστηριώδη γή, κάτω από τη γή την σπαρμένη από ανθρώπινα πτώματα, αυτός ο θόρυβος ; Παρατηρούσα πτυχύρω μου ! Πόσο καιρό έμεινα εκεί ; Δεν ξέρω. Ήμουν παράλυτος από το φόβο, μεθυσμένος από φρίκη, έτοιμος νά βάλω τις φωνές, έτοιμος νά πεθάνω.

Και εξαφνα, μου φάνηκε πως το μάργαρο που καθόμουντα κουνιότανε. Βέβαια, κουνιότανε σάν νά το εχχαν σηκώσει. Μ' ένα πήδημα άρχηκα στο γειτονικό τάφο, και είδα, μάλιστα, είδα την πλάκα που εχχα άφήσει, νά σηκώνεται ολόισια και ο νεκρός νά παρουσιάζεται, ένας γυμνός σκελετός, ο όποιος, με την καρποριασμένη του ράχι εσήκωνε την πλάκα.

Και εξαφνα, έβλεπα πολύ καλά αν και ή νύχτα ήταν βαθεία. Έπαινα στο σταυρό μπροσά νάδιαβασι :

« Ενθάδε κείται ο Ίάκωβος Όλιβαν. Άπεβίωσεν εις ήλικίαν 51 έτων. Άγαπώσεν τους δικούς του, υπήρξε τίμιος και καλός, και επανέκαμψεν εις την γαλήνη του Κυρίου »

Τώρα ο νεκρός έπίσης διάβαζε τά λόγια τά γραμμένα επάνω στο μνήμα του. Ύστερα άρπαξε μιά πέτρα από το δρόμο, και μιά κρη μυτερή πέτρα, και άρχισε νά τά εύνη με προσοχή. Τά έβουσε έντελώς, άργά, κοιτώντας με τά άδεια του μάτι, τη θεσι που λίγη ώρα πριν ήταν χαρμάνια, και ύστερα με το κοκκαλισμένο δάκτυλό του έγραψε με γράμματα φωτεινά, όπως αυτές οι σειρές που χαράσσουν στους τοίχους με την άκρη ενός σπέρου :

« Ενθάδε κείται ο Ίάκωβος Όλιβαν, αποβίωσας εις ήλικίαν 51 έτων. Αυτός ήτο ή αιτία νά άποθάνη ο πατέρας του επειδή ήθελε νά τον κληρονομήση, βασάνισε τη γυναίκα του, τρωάνησε τά παιδία του, άπάτησε τους γειτόνους του, εκλεψε όσα μπόρεσε, και ξεψύχησε σάν παλιάνθρωπος. »

Όταν άποτελείσασε το γράμμα, ο νεκρός άκίνητος θαύμαζε το έργο του. Και παρατήρησα, γυρίζοντας, ότι όλοι οι τάφοι ήταν άνοιχτοί, ότι όλοι οι νεκροί εχχαν βγη έξω, ότι όλοι εχχαν ορθήσασε τά ψέμματα τά γραμμένα από τους συγγενείς επάνω στην επιτύμβιο πλάκα για ν' άποκαταστήσουν την αλήθεια.

Και έβλεπα ότι όλοι υπήρξαν, οι τύραννοι των δικών του, μνη-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κι' αν έχουμ' εδω πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα,
Τη Συμφωρά βνζάστρα,

Τι πάθη εκεί βογγάνε,
Που τὰ δικά μας θάνε
Μπροστά τους ένα ένα
Παιγνίδια ντοταγμένα!

Κι' αν έχουμ' εδω πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα
Τη Συμφωρά βνζάστρα,

Κωστής Παλαμᾶς

ΤΟ ΝΟΘΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Στ' άγιο σπίτι ποί μόλις γεννημένο,
Τ' άθωο παιδί της αμαρτίας φωλιάζει,
Έρωτάχρονο κοράσι άδοτημένο,

— Στο λαϊμό μου ο σταυρός πάλε ως γυρίσει
— Ός κορμασμένος ήτανε τὸ βρούδι,

Μ' έκείνο τ' άγιο άχώριστο σημάδι,
— Τι λές παπά! — δε θέλει με γνωρίση

Γεράσιμος Μιχροκόρας

ΕΝΘΥΜΗΣΗ

Έφηνες κ' ή γαλήνη πάει μαζί σου,
Που μέσα στη λευκή της την άγκάλια
Κοιμότανε τὸ κῆμα της άβυσσου.

Πήγαν εκείναις ήλιουσαίς μας ώραις
Καθώς έφύγαν τὰ χελιδόνια
Ος άλλα κήματα, ος άλλαις χώραις.

Αχ, τώρα που κάκου ζητᾷ ήμιατίμου
στην απαλότροφη άμμουδιά τὸ μένος
Που μέσ' ος βασιλείαμα ος έρωτα

Άλλὰ καθὼς ή γῆ μέσα στὰ πάγη
τοῦλολουουδιούτὸν οσοτόνιζοταίναι,
δμοια κ' ή καρδιά μου ή λυπημένη

Τὸ κῆμα έφουάκωσες, τὸ κῆμα ορθώθη
στη χεϊμωνιάτικη άεροζάλη
Που τ' άμμουθένιο μέσα τὸ περιγιάλι

Η άιοιξη θενά ξανάλθη πάλι
τόν οσόρο με στοργή θ' άναστήση
στο μνημά του, για να τὸν έστηση

Η βάρκα δέν προορμᾷ να μᾶς πάγη
κατὰ τὰ σεληνώφωτα πελάγη,
μακρὰν από τὸ κῆμ' άναορμῆνη,

Θά έλθῃ κ' ή άγάπη σου με μέσα
γλυκειά σαν τὸν Άσπρηλ τὸν άγέρα
τ' όνειρο της έλπιδος τὸ φίληση,

Άριστομένης Προβελέγγιος

οίκακοι, άτιμοι, ύποκριταί, ψευτες, δόλοιο, σνκοφάνται, ζηλιάρηδες,
δτι ελχαν κλέψει, άπατήσις, ελχαν κάνει όλες τις άτιμες πράξεις,
όλες τις πιο άποτρόπαιες πράξεις, έκείνοι οι καλοί πατέρες, έκεί-
νες ή πιστές γυναίκες, οι άροισιόμενοι γυιοί, έκείνες ή σηνικές
κοπέλλες, οι τίμιοι έμπόροιο, έκείνοι οι άνδρες, και έκείνες ή γυναίκες
ή άμειπτες.

Έγχασαν όλοι μαζί, στο κατάφλι της αιωνίας των κακιακίς
την σκληρή, την τρομερή, την τερή άλήθεια, την όποιαν όλος ο κόσμος
άγνοοι ή κάνει πως άγνοοι πάνσο τή η.

Έκσέφθηκα ότι κ' ε' ε κ ε ι ν ή θά την ελχε χαράξει στο τάφο
της. Καί χωρίς να φοβούμαι πεία, τρεχόντας άνάμεσα από μισά-
μυχιτες κίσες, άνάμεσα από πώματα, άνάμεσα από σκελετους,
έπήγαινα προς έκείνη, βέβαιος ότι άμωσος θα την επανέωρσια.
Την γνωρίσα από μακρὰν, χωρίς να θέλω τὸ πρόσωπό της
που ήταν οκαπατόμο από τὸ σόβανο.

Καί πάνω στο μαρμαρίνο σταυρό όπου ελχα πρό όλίγου
διαβάσει :

« Αγάπιος, άγαπήθηκε, και πέθανε. » Διέκρινα :
« Βγαίνοντας μία ήμέρα για ν' άπατήση τὸν έραστή της, έκρύωσε
άπό τή βροχή και πέθανε. »

Τά ξεμωράματα με βρθηκαν άνάσθητο κοντά ο' ένα μνημα και
με μετρεσαν στο σπίτι μου.

Μεταφ. Ροετα

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάρρασις εκ του 'Ιταλικού και 'ποσημειούσις του
κ. Χαρίλ. Αντωνίου. Ουδεις έχει δικαίωμα άναδη-
μοσίωσιως και έκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Εύρέθηκα σ' άμεση άντίθεση μ' αυτόν σ' όλα έτούτα τὰ ση-
μεία· έτσι δέν ήταν πεία πιθανόν, έπειτ' άπ' όλα έτούτα, πως θα
μορσοόσε να με διατήρηση περισσότερο χρόνο στην εννοιά του.

Τὸ χάσιμο τῆς εύνοιας αὐτῆς του Βαρώων ήταν για με σοβαρό,
γιατί, μέχρι σ' έκείνη τῆ στιγμή, έπρόκειτο να μου βρῆ μία θεση
στη Μάλτα. Γι' αυτό τὸ ζήτημα δε μου μίλησε ποτέ πεία. Σακο-
λουθήσαμε ν' άνταλλάξουμε επισκέψεις· μ' όλα έτούτα έννοιωθα πως
μ' έσεβότουσε, μα δε μ' άγαπούσε. Πιστέβω άλλως δε οτι ο Κυβερ-
νήτης τῆς Μάλτας Κος Storks (1) λίγη διάθεση ελχε ύπέρ μου. Ο
Κος Storks κ' εγὼ χωρισθήκαμε την τηλεφαια φορά, που τὸν ελχα
ιδει στην Κεφαλονιά για τες άμοιβαίς διαμαρτυρίες τῆς Άμνη-
στείας, συμφιλώσης (2) κ. τ. λ. κ. τ. λ. άλλ' αὐτὸ δέν ήταν ποιά
τρόπος νὰ τελειώσουμε τες διαφορές μας ενθηνικά· έπίτευγε νάχη
την καρδιά του την ευχαρίστηση που με ξεφορτώθηκε, ενθ' εγὼ
ελχα στή δική μου τῆ λύπη γι τῆ άμοιρη τύχη μου και μ' αυτόν
τὸν άνθρωπο, που μ' ελχε γνωρίσει κ' έχτιμήσει και θα μορσοόσε
να μου κάρη καλό, αν ή Μοίρα ήθελε τὸ έπιτρέψει. Μπορεί κανεις
γι' αὐτὰ νὰ κοιτάξη στες «Καταδρομές μου έξ αιτίας του
Λύχνου(3)».

Ο μεγάλος σεισμός και οι καταποιοι άρκετά δυνατοί στα 1867/4
καταστρέψανε τὸ μοναδικό σπίτι, που κατεχαι σε έτούτων τὸν κό-
σμο, τὸ έσοχικό μου σπίτι. Κανένας από τους πλουσίους συγγενεις
μου δε με δάνεισε 100 τάλληρα, για νάν του κόμω τες άμειςες επι-
διόρθωσες, που άπατοίσις ή κατάρσασί του και νάν τὸ σώσω από
όληκῆ καταστραφή. Κι' όμοιος κ' άλλες περιστάσεις πάντα ελχα πλη-
ρωσει με πάρα πολλήν άκρίβεια τὰ χρέη μου.

Τότες πολλοί Κεφαλονίτες, που έμεναν στο έξωτερικό, καθως
και ξένοι, ελχαν στείλει γενναίες βοήθειες σε είδος, 60 ή 70 χιλιάδες
τάλληρα σε χρέη, για να μορσασθουν σ' έκείνους, που δέν ήταν σε
κατάρσαση να ξαναχτίσουν τὰ σπίτια τους με δικὰ τους μέσα. Α-
ναγκάσθηκα να προστρέξω στην Έπιτροπή, την έπιφορτισμένη για
τῆ διανομή του ποσοτ' αὐτοῦ, μου άρήθηκα όμως κάθε βοήθεια και
τὸ άτυχο μου σπίτι, άφοῦ έγινε λεία τάν γύρω ληστῶν, κατα-
δαφίστηκε ολόκληρο κ' οι πέτρους του στο τέλος έκλεφτήκανε (5).

Μου άρήθηκα όμως μία μικρή βοήθεια, ενθ' έδωθήκανε πλέον
παρά γενναίες συνδρομές σε κακὰ ύποκείμενα, σ' άνθρώπους ύπο-
ποτους, σε λαοπούτες και δολοφόνους έξ επαγγέλματος, που πέθαναν
ύστερα στη φυλακή για νυχιενόνες κλοπές και φρόνους μέσα στους
δημοσίους δρόμους κ' ενθ' έμενε ύπόλοιπο 1000 τάλληρα, άπόθεμα
άχρησιμοποίητο στην 'Ιονική Τράπεζα.

Λίγο χρόνο ύστερα, Άγγιλο του Λονδίνου, Δανοί τῆς Κοκενά-
γης κ' ένας Έλληνας από τῆς Άθήνας, που έστειλαν βοήθειες σε
χρέη, που δέν τες έξήγησα. Τότες όμως βρισκόοιμουνα σε τέτοιες
συνθήκες, που δε μορσοόσα να σκεφθώ, παρὰ τες έπιτειμους ανάγκες
της οικογενείας μου, και τὸ φτωχό μου σπίτι, λιποτέμονο πεία από
τους γύρω ληστες, έγκαταλείφθηκε να έρειπώθη.

Τες πρώτες ήμέρες του Φεβράρι 1868 δημοσίεωπα την άπόκρισή
μου ενθ' τὸ φ ο ο ε μ ο ο τ ο υ 1 8 5 6 (7). Αποράσια με την τυπώσο,
για ενθ' τῆ σώσω από την καταστραφή. Η άπόκριση αὐτή σταθήκε
άχόριστη συντορορία μου δώδεκα χρόνια, ήταν όμως άκόμα χειρό-
γγραφο· ελχα εργασθή να την καλλιτέρευω και μ' έπιασε στοργή γι'
αὐτή. Περιέχει προτοπέες και θερηκερτικὰ αισθήματα, που ελμαι
βέβαιος πως θα χρησιμέψουν στην κατάρσαση μερίδα του άνθρώπινου
γένους, που σχηματίζει τὸ Έθνος μας.

Ελαι καθήκον ν' άφήνωμαι κατῆ χρέημα ενθάνω στή γῆ, που μᾶς
έθρεψε πρόπει ν' άνταμείνωμε τῆ φιλοξενία της.

Όταν ανάγγειλα την άπόφασή μου να τυπώσο την άπόκριση
αὐτή, οι φίλοι μου καθως και οι έχθροί μου έρόρμασαν: οι πρώτοι
άπό φόβο για με, οι δεύτεροι από φόβο για τὸν έαυτο τους.

(Άκολουθεί)

Σημ. Μεταφ. 1) Sir Knight Henry Storks—ο τακφαιός· από τους 9.
άριστοτες τῆς Άγγιλίας στην Έπράνησο.

2) Με τὸ Λομπάδο.

3) Ένυς τότε στη Ζάκυνθο ο Storks και παροσια του ο Λασκαρταός έβ-
τιναξε τὸν τοποτηρητή Ζακύνθου Wodhus. Έφάνη τότες τόσο πιαστικός
ώστα ο Storks, δχι μονάχα τὸν ύπερσέσπισα, άλλὰ και τὸν παρεκάλωσε να τὸν
δεχθῆ για φίλο του.

4) Άρχισαν οι ομοιοί, μορσοί στην άρχή, στις 17 Γεναρίου, ο δυνατός
δμως και καταστρεφτικός κηρος στις 28. Γι' αὐτούς μιλαι κατ' έξῆς δημοτικό
δίστιχο

την 17 τὸν Γεναριού
κακά (ήπ) τοῦ Άγναντινιοῦ.

5) Το σπιατικό αὐτὸ βρισκται άκόμα στα γρήματα του Λασκαρταού στα Ρι-
τάτια, μια ήρα μακρὰν από τὸ Ληζούδο, Έπειτ' από τὸ ομοιο έναχτισισήμου
τὸ μισό και τότες ο Λασκαρταός ταῦ άφιέωσος τὸ έξῆς τραγοῦδι:

« Πιτάκι μου όμορο καλοχτισμένο, Μά κ' έτσι που έμεινες κορυτολιμένο
εις τῆ δροσάτη μου άκροαλιά, γλυκακά μου γίνεσαι πορηγοιά,
αχ! δέν τὸ επάντεχα κ' έρειπωμένο. Όταν καθέχρονα κατοικιοομαι
να σε ιδω, σ' ένθνας μου στα γαρφαλά κ' εγὼ, μ' έθρροσθη, καλή καρδιά.

6) Τυπώθηκε στην Κεφαλονιά. Μέσα στις 16 οκλῆδες τῆς ο Λασκαρταός άνα-
τάτια όλες τες διαβολικές ομοιοεινεις τὸν παπαδόν τῆς εποχῆς του κ'
άφηναι να φαιναται καθαρα ποῖος πρόπει να ενθ' ο άλληνος Χριστιανος. Τέ
όμοιο αὐτὸ ενθ' τὸ δυνατοτάτο του και τὸν δαιμόνιο άνθρωπο, που γεννηθήκε
πολύ πριν από την εποχή του.